

mimořádný přídavek, a to ženatým úředníkům všech hodn. tříd první čtyři měsíce po 900 K měsíčně, další dva měsíce po 600 K měsíčně a dalších 6 měsíců po 300 K měsíčně.

Z toho je patrné, že ustanovení čl. V. vztahuje se toliko na zaměstnance, kteří byli na Slov. z území mimoslovenského původně zatímně přidělení a před 1. srpnem 1920 ustanoveni na systemisovaná místa na Slov., nevztahuje se však na ty, kteří nebyli původně na Slov. z území mimoslovenského zatímně přidělení, nýbrž již původně na Slov. jako kancelářské síly bezprostředně ustanoveni.

Ze správních spisů jest patrné, že st-I byl před nastoupením služby na Slov. kanc. oficiantem u zsp-é ve Štýrském Hradci a byl na svou žádost za přijetí do politické služby na Slov. dekretem min. pro Slov. z 26. dubna 1919 připuštěn k zatímní službě při min. pro Slov. s podotknutím, že o jeho jmenování pro službu na Slov. rozhodne ve smyslu podmínek vypsání konkursu min. vnitra, při čemž bude stanovena definitivně výše jeho služného a pensijní nároky. Službu nastoupil dne 3. května 1919. Nebyl tedy st-I na Slov. jako kancelářský zaměstnanec exponován, nýbrž byl ustanoven z území mimoslovenského na vlastní žádost. Výnosem min. vnitra z 31. července 1919 byl pak jmenován státním úředníkem X. hodn. třídy 1. stupně v systemisovaném stavu kanc. úředníků pol. správy na Slov.

Následkem toho nevztahuje se na st-le ustanovení čl. V. a příslušela mu dle 2. odst. čl. XII. a dle čl. II. E. do 31. července 1920 odměna 20 K denně. I po tomto dni příslušela mu dle čl. II. E. jako ženatému, který se nemohl pro nedostatek bytu do konce července 1920 přestěhovat, táž odměna až do dne přestěhování.

St-I jest na omylu, má-li za to, že zaměstnancům na Slov. původně zatímně přiděleným, kteří byli před 1. srpnem 1920 ustanoveni na systemisovaná místa, byli na roveň postaveni zaměstnanci, kteří se nemohli pro nedostatek bytů přestěhovat. V čl. V. se právě rozlišuje: Kdežto zaměstnancům, kteří byli původně na Slov. z území mimoslovenského přidělení, byly přiznány diety ve výměře v čl. III., odst. 1. uvedené až do 31. července 1920, platilo pro zaměstnance, kteří se nemohli pro nedostatek bytů do konce července 1920 přestěhovat, ustanovení čl. II. D. 2., dle něhož měli nárok na odměnu 20 K denně až do dne přestěhování. Tato odměna byla mu nař. rozhodnutím přiznána.

Jest tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 5207.

Policejní řízení trestní: Jak musí býti odůvodněn trestní nálezh?

(Nález ze dne 14. prosince 1925 č. 20.782/24).

Prejudikatura: Boh. 4391 adm. a j.

Věc: Vojtěch P. v K. proti zemské správě politické v Praze o trestní nálezh.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é z 5. února 1924 byl st-l uznán vinným přestupkem § 11 živn. řádu, spáchaným tím, že neoprávněně provozoval obchod s peřím a jiným zbožím, a odsouzen dle § 132 cit. zákona k pokutě 100 K, po případě na 10 dní vězení. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková povaha přestupku jest zjištěna svědeckou výpovědí a seznáním stráže.

Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí na nss podané namítá st-l, že trestní nález prvé stolice neobsahuje řádného odůvodnění, neboť není v něm udáno, kdy a při které příležitosti provozoval st-l obchod s peřím a jiným zbožím, resp. od koho a jaké zboží koupil a komu je prodal; vada tato pak nař. rozhodnutím odstraněna nebyla přes to, že st-l ve svém odvolání popřel přestupek jemu za vinu kladený a vytkl, že při výsledku nebyly mu sděleny okolnosti, v nichž úřad spatřuje trestní čin. St-l namítá, že následkem těchto vad není mu známo, kdy se dopustil přestupku jemu za vinu kladeného a na základě kterých skutkových okolností dospěl úřad k tomuto závěru, čímž jest mu znemožněna obrana.

Námítka ta jest důvodná. K podstatným formám řízení správního náleží, aby rozhodnutí nebo opatření úřadů správních alespoň tehdy, dotýkají-li se subj. práv stran nebo ukládají-li se stranám břemena, tedy ovšem také uvalují se na ně tresty, byla odůvodněna. Tuto zásadu dotvrzuje ustanovení § 4 min. nař. z 5. března 1858 č. 34 ř. z. a nadpis VII. rubriky formuláře trestního rejstříku, připojeného k tomuto nařízení jako jeho příloha. Plyne to také z ustanovení § 147 ž. ř., kdež jest pro trestní řízení ve věcech živn. nařízeno, že rozhodnutí i s d ů v o d y má býti písemně oznámeno straně nepřítomné, jakož i straně přítomné, když žádá o dodání písemného rozhodnutí. Uváží-li se ještě, že i v mandátním řízení trestním dle § 147 a) živn. řádu má býti v nařízení trestním uvedeno, jaký trestní čin, kdy a kde byl spáchán, dlužno tím více v řádném řízení trestním žádati, aby rozhodnutí bylo řádně odůvodněno.

Pouhé konstatování, že skutková podstata přestupku jest svědeckou výpovědí a seznáním stráže zjištěna, jen výjimkou bude moci uznáno býti za skutečné a řádné odůvodnění. Jistě však nikoli tenkrát, když strana tvrdí, že se nedopustila činů, v nichž bylo by lze spatřovati skutkovou podstatu trestního činu, o nějž jde.

Nař. rozhodnutí uvedlo čin, kterým uznává st-le vinným, neuvedlo však skutečnosti, které považuje za prokázány a na základě nichž dospělo ke skutkovému závěru právě uvedenému. Odvolání se na svědeckou výpověď a na seznání stráže nestačí, není-li vytknuto, který svědek byl slyšen, co vypověděl, a co úřední orgány konající šetření seznaly a jakým způsobem. Následkem tohoto opomenutí jest straně znemožněna účinná obrana, když jí ani při výsledku nebyl sdělen skutkový základ trestního činu. V opomenutí takového odůvodnění dlužno spatřovati porušení podstatných forem řízení, tedy podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 5208.

Státní zaměstnanci: Také při služebních cestách báňského úředníka, jichž náklad hradí strana, přísluší náhrada cestovních útrat